

Legenda o Svetom Florijanu

U različitim prikazima, koji pripadaju legendi, opisano je da je Florijan živio u rimskoj pokrajini Noricum (današnja Austrija) u III. stoljeću poslije Krista u vrijeme vladavine rimskog cara Dioklecijana (243-316), reformatora rimske države, koji je uredio novčani sustav, gradio ceste, utvrde. Izgradio je i prekrasnu građevinu u Splitu, zvanu Dioklecijanova palaca, ali je u povijesti ostao zapamćen kao vladar koji je nemilice progonio kršćane na cijelom području Rimskog Carstva kojem je pripadala i današnja Austrija.

Prema nekim legendama Florijan je, kao rimski časnik, živio u Lauriacumu, današnjem Enns-Lorchu, pokraj Linza (Austrija). Vjeruje se da je kao časnik bio zadužen i za vatrogastvo, jer su još u Augustovo doba (63 godine prije Krista- 14 godina poslije Krista) u Rimu i svim pokrajinama Rimskog Carstva, gdje su djelovale rimske legije bile ustrojene vatrogasne postrojbe. Dosad to, međutim nije potvrđeno, kao ni činjenica je li Florijan doista bio rimski vojnik.

Autentičnom verzijom legende o životu Svetog Florijana smatra se legenda "Passio St. Florijan", koja je ostala u naslijeđu kao rukopis s kraja IX. stoljeća. Ona ovako opisuje vrijeme i život Svetog Florijana:

"Kršćane su progonili za vrijeme vladavine cara Dioklecijana i Maximusa. U to vrijeme, na obalnom području Norciuma, funkciju namjesnika obnašao je Aquilinus, koji je nakon dolaska u Lorch, s velikim žarom zaceo "lov" na kršćane: cetrdesetoricu njih je ulovio i nakon dugog mučenja bacio u tamnicu. Kad je za to saznao Florijan, u to vrijeme umirovljeni glavni činovnik, koji je tada živio u gradu Cetiumu (danas Zeiselmaur), pozurio je u Lorch i sam izjavio da je kršćanin,. Saznavši za to, namjesnik je od njega zatražio da prinese žrtvu bogovima, što je Florijan odbio. Ostao je dosljedan tomu i kad su ga stavili na muke. Na kraju je pala presuda. Naredili su da ga se s kamenom oko vrata baci s mosta u rijeku Enns.

Osoba, koja ga je gurnula u rijeku, oslijepila je, a rijeka se uplašila i izbacila mrtvo tijelo na hrid, gdje ga je jedan orao cuvao s krilima sklopljenim u obliku kriza. Potom se pojavio svetac i pokazao jednoj ženi mjesto gdje se tijelo nalazilo. Nakon pojave sveca žena je upregla životinje i odvezla se do rijeke Enns gdje je pronašla mrtvo tijelo. U strahu od pogana, pokrila ga je slamom i granjem. Upregnute, zedne životinje toliko su se umorile putem do mjesta gdje se tijelo trebalo pokopati, da nisu mogle ni maknuti, tad se na zeninu molbu iz zemlje otvorio izvor iz kojeg i danas izvire voda; osvježene su životinje nastavile put i stale na mjesto koje je sveta oznacio. Zbog nemilosrdnih progona pokopali su ga brzo i kradomice. Nakon toga, kod groba su se zbila mnogobrojna čuda: zli duhovi su istjerani iz ljudi, bolesni su ozdravljivali i svaki je bolesni vjernik na tom mjestu nalazio olakšanje svojih muka. Onih 40 kršćana umrlo je u tamnici. Sve se ovo dogodilo u blizini obale Norciuma u Lauriacumu, za vrijeme vladavine Dioklecijana i Maximusa, kada je Aquilinus bio namjesnikom".

Opisani događaj zbio se 4. svibnja 304. godine i zbog toga je taj dan – 4. svibanj prihvaćen kao Dan Svetog Florijana.

Kršćani su sacuvali trajan spomen na Florijana i proglasili ga svecem. Na mjestu gdje je prema legendi sahranjen izgradili su oko 800. godine benediktinski samostan koji je kasnije prešao u ruke augustinaca. Nazvan je "Samostan Svetog Florijana". I danas postoji, nalazi se nedaleko od austrijskog grada Linza. U svom sastavu ima jednu od najljepših crkava austrijskog baroka, koja je raskošna s veličanstvenim orguljama i sedam velikih zvona. Današnji izgled samostan duguje milanskom arhitektu Carlu Antoniu Carloneu, zacetniku izgradnje koja je trajala gotovo jedno stoljeće.